

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. S.**,
ukaranego za czyn z art. 119 § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 20 czerwca 2024 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi
z dnia 4 października 2023 r., VI K 733/23,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego
rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 4 października 2023 r., VI K 733/23, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, w sprawie P. S., oskarżonego o to, że w

dniu 23 listopada 2022 r. w Ł., będąc uprzednio skazanym na karę pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia o łącznej wartości 509,97 zł w postaci szczoteczki marki O. o wartości 219,99 zł oraz dwóch szczoteczek marki O.1 o łącznej wartości 289,98 zł, czym działał na szkodę R. sp. z o.o. z siedzibą w Ł., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w miejsce zarzucanego czynu uznał oskarżonego P. S. za winnego tego, że w dniu 23 listopada 2022 r. w Ł., dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 509,97 zł w postaci szczoteczki marki O. o wartości 219,99 zł oraz dwóch szczoteczek marki O.1 o łącznej wartości 289,98 zł, czym działał na szkodę R. sp. z o.o. z siedzibą w Ł., czym wyczerpał dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 35 k.w. w zw. z art. 19 k.w. wymierzył mu karę 30 dni aresztu. Sąd Rejonowy orzekł ponadto o obowiązku naprawienia szkody i kosztach sądowych. Powyższy wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Kasację od tego wyroku, na korzyść ukaranego, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 93 § 1 zd. 1 k.p.w., polegające na wymierzeniu P. S. wyrokiem nakazowym za popełnienie wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 119 § 1 k.w. kary 30 dni aresztu, której orzeczenie w trybie nakazowym jest prawnie niedopuszczalne”. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Zgodnie z art. 93 § 1 k.p.w. sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. Z powyższego wynika, że nie jest dopuszczalne orzeczenie w trybie wyroku nakazowego kary aresztu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2023 r., V KK 427/23).

Tym samym wymierzenie obwinionemu P. S. wyrokiem nakazowym kary aresztu stanowiło rażące naruszenie prawa – art. 93 § 1 k.p.w. Powyższe uchybienie miało oczywisty wpływ na treść orzeczenia, bowiem w jego następstwie orzeczono karę, której wymierzenie w postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia nie jest dopuszczalne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2019 r., II KK 191/18; z dnia 10 sierpnia 2017 r., III KK 308/17; z dnia 23 listopada 2016 r., V KK 328/16; z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KK 263/16).

Powyższej konstatacji nie zmienia fakt, że za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. w ramach ustawowego zagrożenia karą przewidziano karę aresztu. W art. 93 § 1 k.p.w. przewidziano bowiem szczególne ograniczenie możliwości orzekania kar w postępowaniu nakazowym. Dlatego też w tej sprawie nie było dopuszczalne orzeczenie wyrokiem nakazowym najsurowszej przewidzianej w Kodeksie wykroczeń kary, czyli kary aresztu, mimo że przewidziano ją w przepisie stanowiącym podstawę prawną ukarania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2023 r., V KK 420/23).

Przekonanie Sądu I instancji o potrzebie wymierzenia obwinionemu kary aresztu powinno było przesądzić o odstąpieniu od orzekania w trybie nakazowym i skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie zwyczajnym. Skoro jednak tego nie uczyniono i wydano wyrok nakazowy z rażącym naruszeniem art. 93 § 1 k.p.w., koniecznym było uchylenie tego wyroku nakazowego w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[ms]